

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

תוס' הרא"ש

מהני מה שהוה גורם
טומאה לאשה שהוא מטמא
במגע ובמשא וה"י ליהוי
זוב כדם הנדה. וליכא
למימר משכב ומושב יוכיח
שהזוב גורם לזב לטמא
משכב ומושב והוא עצמו
אינו מטמא וה"ה מגע
ומשא משום דאי מק"י ליה
ליה הוה מטמא אף משכב
ומושב:

כי איצטריך קרא למשא.
תימה היכי שייך למימר
שעיר המשתלח יוכיח דאף
מגע אינו מטמא ולא שייך
למימר יוכיח על זוב
שמטמא במגע כדמוכח בפר
כל הבשר דקאמר בשר
בחלב אסור באכילה מאנשי
קדש תהיון לו. ואיסור
הנאה מפיק ליה מערלה
שלא נעבדה בו עבירה.
ופריך איסור אכילה נמי
מפיק לי מק"י דערלה
ומשני דאיכא למימי' חורש
בשור ובחמור יוכיח
שנעבדה בו עבירה ומוחל.
אבל השתא דנפקא לן
איסור אכילה מאנשי קדש
תהיון לי ליכא למימר
החורש בשור ובחמור יוכיח
דמה לחורש בשור ובחמור
שמוהו אף באכילה. וי"ל
דהא דשעיר המשתלח
מטמא מסיקין דין טומאה
דמיא קתולמגע: איצטריך
סד"א שעיר המשתלח
יוכיח. ואי משום הזב
למניינא הוא דאתא. תי'
למה לי למימר שעיר
המשתלח יוכיח לימא סד"א
למניינא הוא דאתא וי"ל
דאי לאו דאיכתיח כה"ג
בשעיר המשתלח לא היה
מקומינא הזב למניינא. אי
נמי דרב יהודה
מדרסקתא לא הוה ידע אלא
רישא דבידיה דזובי טמא
לימר על הזב שהוא טמא
הלכך קאמר מטעם שגורם
טומאה לאחרים לא היה
טמא דשעיר המשתלח
יוכיח ואי משום קרא דזובי
למניינא הוא דאתא וכן
משמע בפי' בנות כותיים
דלא הוה ידע (א) רב יהודה
מדרסקתא הך דשעיר
המשתלח יוכיח: כתב רחמנא
זובי טמא דריש ביה נמי
האי. כיון דעיקר טומאה
לפיני מוהב דרשינן מוהב
את זובו להקיש זובו לו
להשות מגע למשא אבל
ללמוד מוב בהיקישה
טומאה דלא כתיבא ביה לא
דרשינן הלכך לא פריך אי
מה זב עושה משכב ומושב
כו' כדפריך לעיל בנדה:
מטמאין טומאת משקין
ברביעית וטומאתן דרבנן
בעלמא וקראי אסמכתא
בעלמא נינהו הלכך בעינן
רביעית דאי הוה משקין
מדרורייתא הוה מטמאין
בכל שכן כדמוכח בפ"ק
דפסחים דקאמר כגון שהיה
המשקה טופח עליו דבשר
ואמרינן נמי התם משקה
בית מטבחיתא דכן לא אמרן
אלא הדו רביעית הדו
להטביל בהן מחטין
וציבורות אבל פחות
מביעית טמאין:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

כי איצטריך קרא למשא. וא"ת למשא נמי לא איצטריך מהיהא
טעמא דלא גרע משכבת זרע דהא בזב קיימין ואיכא למ"ד
סוף פ"ב דצ"ק (דף כה.) שכבת זרע מטמאה במשא אפילו בלא
יחלואי ויזה מק"ו ומה טהור בטהור פירוש רוק טמא בטמא טמא
בטהור שכבת זרע אינו דין שיהא
טמא בטמא ויש לומר דלא קשה מידי
דאינן לנו לעשות זאת היזבה שהיא
גורמת טומאה אודייעו ראייה שניה
משאם הימה שכבת זרע וקרי שאחר
ראייה ראשונה טהור ממשא שאינו זב
וה"ק דלא גרע מאילו הימה ראייה
זו שכבת זרע דמטמא בטמא ולא
במשא ומק"ו לא אמי דאינן זה טמא
בטמא דלכתי אינו טמא אלא על ידי
ראייה זו הוא נעשה טמא וא"ת כיון
דמגע נפקא לן בלא קרא היכי שייך
לומר שעיר המשתלח יוכיח הא לא
דמי דבזוב איכא טומאת מגע וכי
האי גוונא אמר בפרק כל הבשר
(מולין קטו:) גבי צמר בחלצ דיליף איסור
אכילה מואנשי קדש תהיון ואיסור
הנאה מערלה מק"ו ופריך וילף
כולה מילתא מערלה ומשני משום
דאיכא למימר חוסס פי פרה ודש זה
וחורש צבור וחמור יוכיח שנעבדה בזה
עבירה ומוחלין אף בראכילה אבל
עכשיו דנפקא לן איסור אכילה מקרא
ליכא למימר תו יוכיח דלא דמי דליניהו
שרי בראכילה ויש לומר דשעיר
המשתלח נמי כיון דמטמא אחרים
העוסקין בו אינו טהור גמור ושייך
לטומאת זמנו והוי כאילו טמא
במגע ודמיה לזב:

כיהו וניעו. כימו הוא הצבא מכח
רב מן החמה ניעו ע"י נענוע
מעט כך מפרש ר"ת (א) ויש לפרש נמי
איפכא ניעו שמנענע כל גופו כימו
בכח מעט ובמתני' דלא תנא כימו לא
חש להאריך אבל תימה דתנן ניעו
מקמי רוק דעיקר דכתיב צדיאל וי"ל
דכן דלמיא מדרשא צדיאל ליה:
גירף רוק רוק מיבמה. תימה
מהכא דנגע ויש לומר דבסיפרי
דרשינן ליה מקרא דלא צעינן נגע
וירקה צפינו יכול צפינו ממש ת"ל
לעיני חוקים רוק הנראה לחוקים:
דס

ולוי אמר האי מאן דבעי דלימות ליכחול מעובד כוכבים ואמר רב חייא
בר גוריא מ"ט דרב דלא אמר האי מאן דבעי דלימות הואיל ויכול לגוררן
ולהוציאן דרך הפה ורב נהי דזיהרא נפיק דמעתיא גופא לא נפיק ת"ש
ותשעה משקין הזב הן הזיעה והליחה סרוחה והריעי טהורין מכלום דמעת
עינו ודם מגפתו וחלב האשה מטמאין טומאה חמורה ואילו מי האף לא קתני בשלמא
רוקו ומימי רגליו מטמאין טומאה חמורה ואילו מי האף לא קתני בשלמא
לרב לא קתני דלא פסיקא ליה למתני זימנין דאתי דרך הפה וזימנין דאתי דרך
החוטם אלא לר' יוחנן ליתני ולטעמיך כיהו וניעו מי קתני אלא תנא רוק וכל
דאתא מרבוויא הכא נמי תנא רוקו וכל דאתא מרבוויא **דמעת עינו** דכתיב
ותשקמו בדמעות שלישי ודם מגפתו דכתיב ודם חללים ישתה (א) מה לי קטליה
כוליה מה לי קטליה פלגיה (ב) חלב האשה דכתיב ותפתח את נאד החלב
ותשקוה מימי רגליו מגולן דתניא זובו טמא וזאת לרבות מימי רגליו
לטומאה והלא דין הוא ומה רוק הבא ממקום טהרה טמא מימי רגליו הבאין
ממקום

שלישי. אלמא משקה אקירו: דס חללים ישתה. אלמא דס חללין משקה ודס מגפתו נמי דס חללים הוא דהא קטליה פלגיה:
זובו טמא וזאת. דקמין ליה וזאת תהיה טומאתו וגו' ודרכי האי וזאת אקרא דלעיל זובו טמא וזאת כליומר דבר אחר נמי כזב:

בזלה צמגע מטמאה אדם ולא בגדים שעליו ובמשא מטמאה
אדם ובגדים שעליו כדכתיב (ויקרא יא) והנוגע בבגלתה יטמא עד
הערב והנושא את בגלתה יכבס בגדיו אבל צמגע לא כתיב כזבוס:
זב אפילו מגעו מטמא בגדים דכתיב (שם טו) והנוגע בצמר הזב יכבס

בגדיו וכן משאו דכתיב צמגע
ומושב (שם) והנושא אותם יכבס בגדיו
וקל וחומר לנושא זב עלמו: והשפא
דנפקא לן. טומאת הזב מוהזב את
זובו דאיתקש זובו לו וזבו טמא למה
לי: **זב חדא זובו סרסי.** וכתיב לזכר
דצמתי ראיות ראשונות דין זכר עליו
שאינו מטמא בצונס ומכאן ואילך
איתקש לנקבה דלפילו ראה שלישי
בצונס חייב קרבן: והשפא **דקסיב**
זובו טמא. דנפקא לן מיניה עיקר
טומאת זב מהשפא דרוש מוהזב את
זובו הך דרשא דלא תחלוך בין מגעו
למשאו וע"פ שאתה דורשו לדרשא
אחריתי: **כיהו וניעו.** מין רוק הן:
סלמוד לומר וכי ירוק. וי"ו דריש:
זמה שצדי טהור. אס רק זמה שצדי
טהור דהוה ליה טהור נושא את
הרוק: **זו מגע נבלה.** שטהרתי לך
בגדים שעליו וטמאתים לך כאן צמגע
הרוק: **ואימא משא דשרץ.** שטהרתי
לך את הנושאו טמאתי לך בכלן
בנושא הרוק אבל מגעו כנבלה:
לימא צאדם. דדרשינן זמה שצדי
אדם והיינו משאו ובלאו דרשא דטהרה
שטהרתי לך וכי נפקא לן משא:
מאי בטהור. דמשמע טהרה שטהרתי
במקום אחר טמאתי בכלן: **ש"מ**
סרסי. משא מרבויה דכ"מ שצטטהור
ומגע לטמא בגדים מטהור: **בנגרין**
דרך הפה. שגררן והוציאן דרך
הפה: **ורחמנא רבייה.** מני ירוק
כל דדמי לרוק: **ורב.** כיון דלאו מעין
הוא חלל מפני שגררן דרך פיו קתני
לה ומשום לחלואי הרוק: **ליחשוב נמי.**
במתניתא דמעת עינו ונוקמה
בשגוריה דרך הפה דלאמרי רב
אפשר לגוררה דרך הפה: **דאמר רב**
האי מאן דבעי דלפסמיה. שיתעורר:
ליחכול עיניה מעובד כוכבים ולוי
אמר רב' מאי טעמא דרב דלא אמר
לימות. דכבר אס נקח העובד כוכבים
למוכו סס המות יכול לגוררו ולהוציא
דרך פיו דדרך הרוקקין שמושקין
מי האף צפיסה ע"י רוח נשימתם
לגופן: **זיהרא.** ארס של סס המות:
ליחה סרוחה. קויוטור"א: **מגפסו.**
מכתו: **טומאה משקין.** לטמא אוכלין
ומשקין כשאר משקין טמאים:
צריעית. זהו שיעור משקין לטומאה:
טומאה חמורה. אדם ובגדים דמעיינות
הן: **בשלמא לרב.** דאמר האי דקתני
להו תנא דלעיל בנגרין דרך הפה
איכא לתרזי דהאי תנא להכי לא תני
להו דכיון דטומאתן לאו מחמת עממן
היא אלא משום לחלואי רוק לא פסיקא
ליה דהא זימנין דנפקי דרך חוטם
וטורין וצמילתא דלא פסיקא לא
קמייני: אלא לרבי יוחנן. דאמר
לעולם טמאין ליתני: **וסקמו צדמעוס**

בזלה צמגע מטמאה אדם ולא בגדים שעליו ובמשא מטמאה
אדם ובגדים שעליו כדכתיב (ויקרא יא) והנוגע בבגלתה יטמא עד
הערב והנושא את בגלתה יכבס בגדיו אבל צמגע לא כתיב כזבוס:
זב אפילו מגעו מטמא בגדים דכתיב (שם טו) והנוגע בצמר הזב יכבס

בגדיו וכן משאו דכתיב צמגע
ומושב (שם) והנושא אותם יכבס בגדיו
וקל וחומר לנושא זב עלמו: והשפא
דנפקא לן. טומאת הזב מוהזב את
זובו דאיתקש זובו לו וזבו טמא למה
לי: **זב חדא זובו סרסי.** וכתיב לזכר
דצמתי ראיות ראשונות דין זכר עליו
שאינו מטמא בצונס ומכאן ואילך
איתקש לנקבה דלפילו ראה שלישי
בצונס חייב קרבן: והשפא **דקסיב**
זובו טמא. דנפקא לן מיניה עיקר
טומאת זב מהשפא דרוש מוהזב את
זובו הך דרשא דלא תחלוך בין מגעו
למשאו וע"פ שאתה דורשו לדרשא
אחריתי: **כיהו וניעו.** מין רוק הן:
סלמוד לומר וכי ירוק. וי"ו דריש:
זמה שצדי טהור. אס רק זמה שצדי
טהור דהוה ליה טהור נושא את
הרוק: **זו מגע נבלה.** שטהרתי לך
בגדים שעליו וטמאתים לך כאן צמגע
הרוק: **ואימא משא דשרץ.** שטהרתי
לך את הנושאו טמאתי לך בכלן
בנושא הרוק אבל מגעו כנבלה:
לימא צאדם. דדרשינן זמה שצדי
אדם והיינו משאו ובלאו דרשא דטהרה
שטהרתי לך וכי נפקא לן משא:
מאי בטהור. דמשמע טהרה שטהרתי
במקום אחר טמאתי בכלן: **ש"מ**
סרסי. משא מרבויה דכ"מ שצטטהור
ומגע לטמא בגדים מטהור: **בנגרין**
דרך הפה. שגררן והוציאן דרך
הפה: **ורחמנא רבייה.** מני ירוק
כל דדמי לרוק: **ורב.** כיון דלאו מעין
הוא חלל מפני שגררן דרך פיו קתני
לה ומשום לחלואי הרוק: **ליחשוב נמי.**
במתניתא דמעת עינו ונוקמה
בשגוריה דרך הפה דלאמרי רב
אפשר לגוררה דרך הפה: **דאמר רב**
האי מאן דבעי דלפסמיה. שיתעורר:
ליחכול עיניה מעובד כוכבים ולוי
אמר רב' מאי טעמא דרב דלא אמר
לימות. דכבר אס נקח העובד כוכבים
למוכו סס המות יכול לגוררו ולהוציא
דרך פיו דדרך הרוקקין שמושקין
מי האף צפיסה ע"י רוח נשימתם
לגופן: **זיהרא.** ארס של סס המות:
ליחה סרוחה. קויוטור"א: **מגפסו.**
מכתו: **טומאה משקין.** לטמא אוכלין
ומשקין כשאר משקין טמאים:
צריעית. זהו שיעור משקין לטומאה:
טומאה חמורה. אדם ובגדים דמעיינות
הן: **בשלמא לרב.** דאמר האי דקתני
להו תנא דלעיל בנגרין דרך הפה
איכא לתרזי דהאי תנא להכי לא תני
להו דכיון דטומאתן לאו מחמת עממן
היא אלא משום לחלואי רוק לא פסיקא
ליה דהא זימנין דנפקי דרך חוטם
וטורין וצמילתא דלא פסיקא לא
קמייני: אלא לרבי יוחנן. דאמר
לעולם טמאין ליתני: **וסקמו צדמעוס**

שלישי. אלמא משקה אקירו: דס חללים ישתה. אלמא דס חללין משקה ודס מגפתו נמי דס חללים הוא דהא קטליה פלגיה:
זובו טמא וזאת. דקמין ליה וזאת תהיה טומאתו וגו' ודרכי האי וזאת אקרא דלעיל זובו טמא וזאת כליומר דבר אחר נמי כזב:

בזלה צמגע מטמאה אדם ולא בגדים שעליו ובמשא מטמאה
אדם ובגדים שעליו כדכתיב (ויקרא יא) והנוגע בבגלתה יטמא עד
הערב והנושא את בגלתה יכבס בגדיו אבל צמגע לא כתיב כזבוס:
זב אפילו מגעו מטמא בגדים דכתיב (שם טו) והנוגע בצמר הזב יכבס

בגדיו וכן משאו דכתיב צמגע
ומושב (שם) והנושא אותם יכבס בגדיו
וקל וחומר לנושא זב עלמו: והשפא
דנפקא לן. טומאת הזב מוהזב את
זובו דאיתקש זובו לו וזבו טמא למה
לי: **זב חדא זובו סרסי.** וכתיב לזכר
דצמתי ראיות ראשונות דין זכר עליו
שאינו מטמא בצונס ומכאן ואילך
איתקש לנקבה דלפילו ראה שלישי
בצונס חייב קרבן: והשפא **דקסיב**
זובו טמא. דנפקא לן מיניה עיקר
טומאת זב מהשפא דרוש מוהזב את
זובו הך דרשא דלא תחלוך בין מגעו
למשאו וע"פ שאתה דורשו לדרשא
אחריתי: **כיהו וניעו.** מין רוק הן:
סלמוד לומר וכי ירוק. וי"ו דריש:
זמה שצדי טהור. אס רק זמה שצדי
טהור דהוה ליה טהור נושא את
הרוק: **זו מגע נבלה.** שטהרתי לך
בגדים שעליו וטמאתים לך כאן צמגע
הרוק: **ואימא משא דשרץ.** שטהרתי
לך את הנושאו טמאתי לך בכלן
בנושא הרוק אבל מגעו כנבלה:
לימא צאדם. דדרשינן זמה שצדי
אדם והיינו משאו ובלאו דרשא דטהרה
שטהרתי לך וכי נפקא לן משא:
מאי בטהור. דמשמע טהרה שטהרתי
במקום אחר טמאתי בכלן: **ש"מ**
סרסי. משא מרבויה דכ"מ שצטטהור
ומגע לטמא בגדים מטהור: **בנגרין**
דרך הפה. שגררן והוציאן דרך
הפה: **ורחמנא רבייה.** מני ירוק
כל דדמי לרוק: **ורב.** כיון דלאו מעין
הוא חלל מפני שגררן דרך פיו קתני
לה ומשום לחלואי הרוק: **ליחשוב נמי.**
במתניתא דמעת עינו ונוקמה
בשגוריה דרך הפה דלאמרי רב
אפשר לגוררה דרך הפה: **דאמר רב**
האי מאן דבעי דלפסמיה. שיתעורר:
ליחכול עיניה מעובד כוכבים ולוי
אמר רב' מאי טעמא דרב דלא אמר
לימות. דכבר אס נקח העובד כוכבים
למוכו סס המות יכול לגוררו ולהוציא
דרך פיו דדרך הרוקקין שמושקין
מי האף צפיסה ע"י רוח נשימתם
לגופן: **זיהרא.** ארס של סס המות:
ליחה סרוחה. קויוטור"א: **מגפסו.**
מכתו: **טומאה משקין.** לטמא אוכלין
ומשקין כשאר משקין טמאים:
צריעית. זהו שיעור משקין לטומאה:
טומאה חמורה. אדם ובגדים דמעיינות
הן: **בשלמא לרב.** דאמר האי דקתני
להו תנא דלעיל בנגרין דרך הפה
איכא לתרזי דהאי תנא להכי לא תני
להו דכיון דטומאתן לאו מחמת עממן
היא אלא משום לחלואי רוק לא פסיקא
ליה דהא זימנין דנפקי דרך חוטם
וטורין וצמילתא דלא פסיקא לא
קמייני: אלא לרבי יוחנן. דאמר
לעולם טמאין ליתני: **וסקמו צדמעוס**

שלישי. אלמא משקה אקירו: דס חללים ישתה. אלמא דס חללין משקה ודס מגפתו נמי דס חללים הוא דהא קטליה פלגיה:
זובו טמא וזאת. דקמין ליה וזאת תהיה טומאתו וגו' ודרכי האי וזאת אקרא דלעיל זובו טמא וזאת כליומר דבר אחר נמי כזב:

זובו טמא וזאת. דקמין ליה וזאת תהיה טומאתו וגו' ודרכי האי וזאת אקרא דלעיל זובו טמא וזאת כליומר דבר אחר נמי כזב:

זובו טמא וזאת. דקמין ליה וזאת תהיה טומאתו וגו' ודרכי האי וזאת אקרא דלעיל זובו טמא וזאת כליומר דבר אחר נמי כזב:

זובו טמא וזאת. דקמין ליה וזאת תהיה טומאתו וגו' ודרכי האי וזאת אקרא דלעיל זובו טמא וזאת כליומר דבר אחר נמי כזב:

זובו טמא וזאת. דקמין ליה וזאת תהיה טומאתו וגו' ודרכי האי וזאת אקרא דלעיל זובו טמא וזאת כליומר דבר אחר נמי כזב:

זובו טמא וזאת. דקמין ליה וזאת תהיה טומאתו וגו' ודרכי האי וזאת אקרא דלעיל זובו טמא וזאת כליומר דבר אחר נמי כזב:

זובו טמא וזאת. דקמין ליה וזאת תהיה טומאתו וגו' ודרכי האי וזאת אקרא דלעיל זובו טמא וזאת כליומר דבר אחר נמי כזב:

זובו טמא וזאת. דקמין ליה וזאת תהיה טומאתו וגו' ודרכי האי וזאת אקרא דלעיל זובו טמא וזאת כליומר דבר אחר נמי כזב:

זובו טמא וזאת. דקמין ליה וזאת תהיה טומאתו וגו' ודרכי האי וזאת אקרא דלעיל זובו טמא וזאת כליומר דבר אחר נמי כזב:

זובו טמא וזאת. דקמין ליה וזאת תהיה טומאתו וגו' ודרכי האי וזאת אקרא דלעיל זובו טמא וזאת כליומר דבר אחר נמי כזב:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

ז' א מ"י פ"א מהלכות
מטמא משכב ומשכב
הלכה י"ג:
יח ב ג ד מ"י שם הלכה טו:

(א) ימות קה, (ב) נלעיל יט, (ג) חגיגה יא, (ד) ע"י כמס' טיר נב, ד"ה ח"ש, (ה) טהרות פ"ט מ"ט לעיל (ו) ע"ז סח: חולין ע"ד, (ז) ע"ז סט, (ח) לעיל ג, (ט) גי' רש"י שהיא יטל להיות לה, (י) ונמגייה יא, ד"ה הא מילתו דמכמי שמעין מניה עוד מילתו דמרי קראי מבינן, (י"א) נלעיל מג"א.

תורה אור השלם

1. דברו אל בני ישראל ואמרתם אליהם איש איש כי יורה זב מבשרו וזבו טמא הוא: ויקרא טו ב
2. אלה הטמאים לכם בכל חשרין כל הנגע בהם במתם וטמא עד הקבר: ויקרא יא לא
3. וזאת תורה טמאתו בזובו רר בשורו את זובו או בתחום בשורו מזובו טמאתו הוא: ויקרא טו ג
4. וזב ירק חלב בשחור ובכס נגדיו ורדץ במים וטמא עד הקבר: ויקרא יא ט
5. וזב ימות מן הבהמה אשר היא לכם לאכלה הנגע בגולתה וטמא עד הקבר: ויקרא יא ט

גיליון הש"ס

רש"י ד"ה טומאת רקב בו' מטמא כמנע. ע"י פ"ב מ"ב דלהלכה והקט"ב ע"ש. ע"י כהנ"ט פ"ד מ"ה דטהרות ו"ט:

לענין רש"י

פרו"ט קרפדה. ברו"ט קרפדה.

ממקום טומאה. ממקום שזובו יוצא שהוא טמא כשזנינו: **דס היוצא מפי אמתו.** של זב גמור יליף ליה לקמן דטהור: **יכול דס היוצא מפי.** של זב היא נדון כרוק ודס היוצא מפי אמתו יהא נדון כזוב: **ואיפוך אנה.** וזאת לרבות דס והוא מתאסף הרבה כאלה ואח"כ יוצא כגון רוק ומי רגלים ושכבת זרע: **דס אין מתעגל ויוצא דכי אתא קמא קמא נפיק:** וחוור ונצלע. כשאינו מוציאו: **אף כל כו'.** כגון סילון של מי רגלים חוור ונצלע יאל דס שאינו מתעגל ויוצא חלב אע"ג שמתעגל אינו חוור ונצלע: **ושלדו.** דפוס זורמו: **קיימם.** שלא נשבר ונתפור: **כדול.** כשכולו שלם טמא אפילו יבש: **כהם.** כשרגלים כתיב (ויקרא יא) כל הנוגע בהם: **מסם.** וכל אשר יפול עליו מהם צמוטם טמא (סס): **זבוג.** פרו"ט הנמצאים יבשים צמחוח והוא כז ויש שקורין אותו צלע"ז כו"ט: **מההוא.** צליה ונרקבת: **רר.** כעין ריר שהוא לח כמו (שמואל ב כב) ויורד רירו על זקנו: **סחילתו אע"פ שאין סופו.** אין לר"ך שיהו המים פושרין בסוף כשיכלה מעת לעת: **יודה בן נקוסא אומר.** אין לר"ך שיהו המים פושרין בסוף אכני יהו על השרץ כמעט לעת אע"פ שאין סופן וקולת היא דלי לא הדך כהכי טהור ואע"ג דלי הוו פושרין כל מעת לעת הוה הדך: **טומאת רקב.** מלא תרווד ממנו ° מטמא צמגע ומשא אהל: **בתנ"י ומטמא בין לה זבין יבש.** הכתם או השרץ בין שנמצאו לחין בין שנמצאו יבשין מטמא כל טהרות שנמצאו צמבוי מיום כיבודו ושעשתה האשה מיום כזום: **היבש מטמא למפרע.** עד שעת כיבוד או כיבוד דאיכא למימר לאחר כיבוד מד נפל. אבל הלך אינו מטמא למפרע אלא עד שעה שנוכל לומר אס נפל צלוחו יוס עדתין הוא יכול להיות עכשו לח אבל עד שעת הכיבוד לזמן מרובה לא דהא לח הוא ואי מהיאל שעתא נפל הוה מתעבד יבש: **גב' חוקטו דזוק.** מי מחוקטין כדדיק ליה צשעת הכיבוד ומשום הכי טהרות דקודם כיבוד טהורות: **או משום דחוקטו מסכנד.** דלי הוה התם צשעת כיבוד הוה נפיק הא"י שרץ מחמת כיבוד: **דאמר כידו ולא כדיק.** כדדמיו ולא כדקמיו. אי אמרת דהא דמטהרין הנך דמקמי כיבוד משום דחוקטו שדדקו צשעת כיבוד הא לא כדיק וטהרות דמקמי כיבוד מני טמא' ואי אמרת כו':

יכולין להשרות: בעי רבי ירמיה תחילתו וסופו בפושרין או דלמא תחילתו אף על פי שאין סופו ת"ש דתניא כמה היא שרייתן בפושרין יהודה בן נקוסא אומר ימעת לעת תחילתו אף על פי שאין סופו רשב"ג אומר צריבין שיהו פושרין מעת לעת: רבי יוסי אומר בשר המת כו': אומר שמואל טהור מלטמא בכזית אבל מטמא טומאת רקב תניא נמי הכי רבי יוסי אומר בשר המת שיבש ואין יכול לשרות ולחזור כמות שהיה טהור מלטמא בכזית אבל טמא טומאת רקב: **בתנ"י** °השרץ שנמצא במבוי מטמא למפרע עד שיאמר בדקתי את המבוי הזה ולא היה בו שרץ או עד שעת כבוד וכן יכתם שנמצא בחלוק מטמא למפרע עד שיאמר בדקתי את החלוק הזה ולא היה בו כתם או עד שעת הכבוס ומטמא בין לח בין יבש ר"ש אומר °היבש מטמא למפרע והלח אינו מטמא אלא עד שעת °שיהא יכול לחזור ולהיות לח: **גב' איבעיא להו עד שעת כבוד חזקתו מתכבד ומאי נפקא מינה דאמר כביד ולא בדיק אי אמרת חזקתו כדוק הא לא בדיק אי אמרת חזקתו מתכבד הא מתכבד אי**

דס הנדה פרק שביעי נדה

דס היוצא מפיו טהור. צפרק מצות חליצה (יבמות דף קה). מוקי צשומת דלי לאו הכי טמא משום כחלומי הרוק: **דס היוצא מפי האמה.** ואס תאמר הא כבר ממעטינן צריש צנות כותים (לעיל דף לב): **איש מאודס יש לומר דהיינו דלין נעשה זב ע"י ראיית אודס אבל אס כבר נעשה זב ליהוי דס היוצא מפי האמה טמא כמו רוקו ולכך לר"ך קרא הכל למעוטי: **וואת דרבות מימי רגליו צמומאה.** מו"י דוחמת קדריש כי היכי דדרשין לעיל כיחו וניעו מו"י דוכי ירוק אצל זאת ככל דוכמי אתא למעוטי והאי זאת נמי אתא למעוטי דצת"כ מלר"ך טרי מיעוטי זאת וטמא הוא חד למעוטי זיעה וליחה קרומה וחד למעוטי דס היוצא מפי ומפי האמה:**

מה רוק שמתעגל ויוצא בו. מנח ריבויאל דוכי ירוק הזב צטהור ודוחמת דריש הכי אצל אי לאו הני קראי הוה ממעטינן כולהו כיחו וניעו ומי רגלים מטמא הוא כמו דס היוצא מפי האמה וא"ט ולמה לי תמי קראי וכי ירוק לכיחו וניעו וזאת למי רגלים ו"ל דמוכי ירוק לא הוה דרשין אלא כיחו וניעו שיואל דרך הפה או מי האף נמי לרבי יוחנן דדמי כמו רוק ומחמת לא הוה מרבינן אלא מי רגלים שיוצאין מפי האמה כמו זב דקרא דוחמת גבי זב כתיב או משום דצלין ממקום טמא מניה קשה דמשמע דהוה מרבינן חלב האשה מוחלת אס היה חוור ונצלע ואמאי וזה אפילו כיחו וניעו לא הוה ממרבי מוחלת אי לאו ריבויאל דוכי ירוק ור"ך לומר דלי לאו ריבויאל דוכי ירוק הוה מוקמינן וזאת לכיחו וניעו דוקא דהוי מפי ומפי האמה. ותימה למה לי תרי קראי וכי ירוק לכיחו וניעו וזאת למי רגלים ו"ל דאי לאו ריבויאל דוכי הוה מוקמינן וזאת לכיחו וניעו דוקא וזאת כמין רוק. אבל השתא דכתיב וכי איהו וזאת לרבות כל דבר שמתעגל ויוצא וחוור ונצלע: נילף מו"ב. כפי בנות כותיים מיבעיא ליה אי מקום ויבה מעיין הוא או לא והכא פריך אי לאו מעיין הוא: אב"ד ריש לקיש שרץ ששורף ושלדו קיימת טמא. אע"ג דאמר ריש לקיש שרץ שיבש הו"א נשורף גרע טפי. ומיהו לעינן לדבוינהו מקרא שקולין הן:

דס היוצא מפיו טהור. בפרק מצות חליצה מוקי לה בשומת דלי לאו הכי מטמ משום צחצוחי הרוק: **דס היוצא מפי האמה.** אע"ג דממעטינן ליה כפי בנות כותים היינו לענין שאינו נעשה זב ע"י אותו דם והכא איצטר"ך קרא אם כבר הוא זב שאינו טמא כמו רוקו: **וזאת לרבות מימי רגליו.** ותימה בכל דוחמת אשירין וזאת למעט כדלעיל בפרק יוצא דופן זאת היא הטולה הרי אלו ג' מעוטי. וכה"ג פריך פ"ק דובוחים בכל אתר מן להוציא ובאן לרבות. ו"ל דזאת נמי הוי מיעוטא ומאי דוחת אף דריש כדרשין לעיל כיחו וניעו ומאי דוכי ירוק. ובת"כ דרשין הא זאת למעוטי זיעה וליחה סרוחה והרעי: **מה רוק שמתעגל ויוצא וחוור ונצלע.** ותימה למה לי קרא לרבות כיחו וניעו ומימי רגליו הא הוי דומיא דרוק שמתעגל ויוצאין וחוורין ונצלעין ו"ל דאפי"ה לא מרבינן אי לאו דכתיב בהויא דהוה ממעטינן להו מהוא טמא כי הכי דמעטינא מניה דס היוצא מפי ומפי האמה. ותימה למה לי תרי קראי וכי ירוק לכיחו וניעו וזאת למי רגלים ו"ל דאי לאו ריבויאל דוכי הוה מוקמינן וזאת לכיחו וניעו דוקא וזאת כמין רוק. אבל השתא דכתיב וכי איהו וזאת לרבות כל דבר שמתעגל ויוצא וחוור ונצלע: נילף מו"ב. כפי בנות כותיים מיבעיא ליה אי מקום ויבה מעיין הוא או לא והכא פריך אי לאו מעיין הוא: אב"ד ריש לקיש שרץ ששורף ושלדו קיימת טמא. אע"ג דאמר ריש לקיש שרץ שיבש הו"א נשורף גרע טפי. ומיהו לעינן לדבוינהו מקרא שקולין הן:

דס היוצא מפיו טהור. צפרק מצות חליצה (יבמות דף קה). מוקי צשומת דלי לאו הכי טמא משום כחלומי הרוק: **דס היוצא מפי האמה.** ואס תאמר הא כבר ממעטינן צריש צנות כותים (לעיל דף לב): **איש מאודס יש לומר דהיינו דלין נעשה זב ע"י ראיית אודס אבל אס כבר נעשה זב ליהוי דס היוצא מפי האמה טמא כמו רוקו ולכך לר"ך קרא הכל למעוטי: **וואת דרבות מימי רגליו צמומאה.** מו"י דוחמת קדריש כי היכי דדרשין לעיל כיחו וניעו מו"י דוכי ירוק אצל זאת ככל דוכמי אתא למעוטי והאי זאת נמי אתא למעוטי דצת"כ מלר"ך טרי מיעוטי זאת וטמא הוא חד למעוטי זיעה וליחה קרומה וחד למעוטי דס היוצא מפי ומפי האמה:**

מה רוק שמתעגל ויוצא בו. מנח ריבויאל דוכי ירוק הזב צטהור ודוחמת דריש הכי אצל אי לאו הני קראי הוה ממעטינן כולהו כיחו וניעו ומי רגלים מטמא הוא כמו דס היוצא מפי האמה וא"ט ולמה לי תמי קראי וכי ירוק לכיחו וניעו וזאת למי רגלים ו"ל דמוכי ירוק לא הוה דרשין אלא כיחו וניעו שיואל דרך הפה או מי האף נמי לרבי יוחנן דדמי כמו רוק ומחמת לא הוה מרבינן אלא מי רגלים שיוצאין מפי האמה כמו זב דקרא דוחמת גבי זב כתיב או משום דצלין ממקום טמא מניה קשה דמשמע דהוה מרבינן חלב האשה מוחלת אס היה חוור ונצלע ואמאי וזה אפילו כיחו וניעו לא הוה ממרבי מוחלת אי לאו ריבויאל דוכי ירוק ור"ך לומר דלי לאו ריבויאל דוכי ירוק הוה מוקמינן וזאת לכיחו וניעו דוקא דהוי מפי ומפי האמה. ותימה למה לי תרי קראי וכי ירוק לכיחו וניעו וזאת למי רגלים ו"ל דאי לאו ריבויאל דוכי הוה מוקמינן וזאת לכיחו וניעו דוקא וזאת כמין רוק. אבל השתא דכתיב וכי איהו וזאת לרבות כל דבר שמתעגל ויוצא וחוור ונצלע: נילף מו"ב. כפי בנות כותיים מיבעיא ליה אי מקום ויבה מעיין הוא או לא והכא פריך אי לאו מעיין הוא: אב"ד ריש לקיש שרץ ששורף ושלדו קיימת טמא. אע"ג דאמר ריש לקיש שרץ שיבש הו"א נשורף גרע טפי. ומיהו לעינן לדבוינהו מקרא שקולין הן:

מסורת הש"ס

א) ותוספתא פ"ט דלהלות ה"ד מ"ז דנ': דלות פ"ח מ"ב, ב) תוספתא ס"ג א' זכרות יט: ערובין ז': מ"ק ה': מניגה כה: פסחים זב: זכרות ח': זכרות ט', ד) (עמ"ש זכרות יט: על הגלוין), ט) גיעין י: קדושין ע"ב, ו) (שופטים יט יד'), ז) יבמות (ט"א), ח) ז"ל כדאמר בתוספתא דלהלות (פ"ט ה"ד) ולו הן כסות אילן המיפק על הארץ ר' יהודה אומר כי ומללס כו וע"י זכריתו שמשון פ"ח דלהלות (מ"ט), ט) ערך נר,

תורה אור השלם

1. לא חשיב גבול רחץ אשר גבולו ראשונים ונחלתך אשר גבולו פארץ אשר? אלאידך נתן לך ולרשותך:

דברים ט ד

2. לא תקלל חרש ולפני עור לא תתן מקבל וְרֵאֵת פְּאֻלְדֶּךָ אִנִּי יְיָ יְהוָה יי' יד: פאלדך אנו יי' יהוה יי' יד:
3. וְעִבְרֵי הַעֲבָרִים פֶּאֲרָץ וְרָחַץ עֵצִים אֲדָם וְזָבַח אֶצְלוֹ צִיּוֹן עַד קְבֹרֵי אֹתוֹ תִּקְבְּרִים אֶל גַּיַּא דְמִן אֲבוֹתָיו יחזקאל לט טו

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה אילן וכי קבר תחת אחד האהלות: ב) ד"ה בית הפסס וכי רננן כל סביבות: ד) ד"ה שאין יוסי הכסות ספ"ד ואלכי מ"ה במהרה כתי' שיהבתי מילך עור פני: ה) ד"ה מילך וכי עובר לנעוץ פליל ומינת מטבס נמקח: ו) תוב' ד"ה ודילמא ר"ה הנהגות ספ"ד: ז) ד"ה בית הפסס וכי ונכיס יחד כולם והלשונים: ח) ד"ה אמו וכי דלמא טמא הוא וי"ל:

גלוין הש"ס

רש"י ד"ה הקאביל מינה והרומה במאה באוהרה וכו', מהייתי זא חילת מרומה טמאה אסור קז כשה ע"י יבמות עג ע"ז ו"ע:

הגהות הגר"א

א) גמ' אכנס פרתות. מינת אכנס נמקח:

הגהות מהר"ב רינשבורג

א) גמ' מאי דנות לא מסגי. מיז עיין מג"א פ"י מקפ ס"ק כ ופוסקים משונים ונכיסים משמתי דוד"ק:

תום' הרא"ש

בבבן טמא. ותימה ומה בכך אפי' הוא טמא אסור ליכנס עומד בבית הקברות והושיטו ליה בניור וכו'ן (בבית הקברות) אי בני שיהיה למלקוח. ואמרין גמי בפ"ג מינין אמר רב הונא נזיר שהוא עומד בבית הקברות והושיטו לו מתו ומת אחי חיוב. וי"ל דכותאי לית להו את דרב הונא אלא סברי כשהוא טמא אינו מוזהר עד מלהוסיף טומאה: אילין המיפק על הארץ. מיירי שירוע לנו בודאי שמת קוברין תחתיו ואינו יודע לנו תחת איזה מן הענפים ואין הכותי נאמן לומר תחת ענף אחד הוא הענפים אינו הולך תחת שם הטעמים היינו מקפיד על ספק דכותאי לית להו את דרב הונא נאמן אלא בהולך על פני כולה. ומה שפירש"י אילן הסמוך לבית הקברות ופעמים קוברין שם אורחא ומילתא נקט אבל לעילם צריך שיהא ודאי נאמן מת קבור תחתיו שאם היה ספק לא היה הכותי נאמן אפי' הולך) על פני כולה ואנ"ג בספק טומאה בהר"ד שפיקו סתור הכא גזור רבנן: בית הפרסי פירשי' על שם

דם הנדה פרק שביעי נדה

מאי דרוש. כותיים שאין קוצרים את הנפלים: לא ספיג גזול רעד. ומוקמינן לה בספריי' בזמור קצרי אצותיו: נאמנין לומר קברנו. דמדי דאורייתא הוא טומאת המת: והא ליה נהו ולפני עור לא ספן

מכשול. לא דרשי ליה במחטא את חזירו ולא איכפת להס אם אנו חוטאים על פיהם: **זכה**. כותי עומד שם: **דקאיל מינה**. * ומרומה טמאה בזאהרה לטהור וכ"ש לטמא: לא זקאי זיזירה. וכי קצרי נפל לא ידעי דהוא זן מ' יוס וקצרי מיא בעלמא הוא ואינו מטמא: **צניעות**.

זבהמה דקה ופוטרי את הבהמה מן הזכורה ובזכורות (דף כ"א): מפרש מאי טינות שמזבזבט ומולאה דס דרך רחס וזהו הולד שימחו ויולא הלכך זבא אחריו אינו זכור והני כותיים לא זקאי צניעות וימינין דלא טניף ואמרו טינות הוא ופוטרין את זבא אחריו קמ"ל: על זיון. לציין וסומנין עליהן ועדינין טהרות היכא דלא זיינו: **אילן המיפק על הארץ**. והוא סמוך לדרך בית הקברות וימינין דמיתרמי זין השמשות וקצרי המס ואס הענפים מוזדלים שאין אהאל שלס וידוע ודאי שיש קצר תחת א) האהלות ואין ידוע איזה הוא והכותי מעיד על אחד זה טהור אינו נאמן לפי שאינו חש על הספק ותולה הטומאה זבאל שני מספק: **פרעות**. ט גדולות וזולטות מן הגדר וקצרו תחת אחת מהן ואין אנו יודעין תחת איזהו מהן וזא כותי והעיד על מקלחן שהן טהרות ואינו נאמן משום דלספקא לה חיש ותולה הספק זבארות: **בית הפרס**. שדה שנחרש זה קצר ואוקמי רבנן א) על סביבות הקצר מאה אמה צספק טומאה שדיקדקה המחרישה את העצמות ומגלגלת: **מנפח**. דבשר ליכא וענש כשעורה לא מטמא אלא צמגע וזמשא הלכך מנפח כדי שלא יגעו רגלינו זו והלך: **שינדס**. זרגלי אדם שהרגלים נושאים את העצמות ושחקוס: **פרס**. לשון דבר צבור ופרוס על שם שנפרסו העצמות: **בית ארבעס סאין**. היינו ק' על ק' שהרי חכר המשכן מאה על חמשים והוא בית סאתים: **שדה שאבד**

זה קצר. מיקרי גמי בית הפרס ורבנן גזרו זכולה דתניא צמועד קטן (דף ה'): ג' בית הפרס הן שדה שאבד זה קצר ושחרש זה קצר ושדה זוכין: שאין מעיד אלא על גופו של קצר. דכיון דאמרי אין שם קצר צרות זה על גופו של קצר הוא מעיד וגופו של קצר דאורייתא וזבדאורייתא מהימני. אלמא נאמנין על בית הפרס ועל (בית) הסככות א): **מהלך על פני כל השדה**. דכיון דעל פני כולה מהלך ודאי פשיטא ליה דניטלה הטומאה משם וממני' דקתני דאין נאמן גזון שאינו מהלך על פני כולה שמשירי רוח אחת הלכך אפילו במקוס שעבר אינו נאמן משום דליהו לספקא לא חייש: **מאי לימירא**. נהי דלספק לא חייש לודאי חייש וכיון דפשיטא לן דקצר הוה זה והוא מהלך על פני כולה הרי עובר על מקוס הקצר ואי לאו דקים ליה שניטלה הטומאה לא עבר: **לזועה נפקא**. מן השדה ונקרחת על שם שדה זו ושם הוא תולה את מקוס הטומאה והכא עבר מספקא דלספקא לא חייש: קמ"ל כיון דעל כל ד' רוחותיה עובר א) זכוכה לרזועה לא חיישינן: **לאסויי סחומין**. אין נאמנין לומר עד כאן תחוס שצת דתמוזין דרבנן וכותיים לא קצירא להו: ויין נסך. דאין כותי מקפיד על מגע עובד כוכבים:

הדרן עלך דם הנדה

הקצרות לקוצרו ופעמים ששכח שם ולא הוסיך וזהו יאוש זעלים: **בִּירַת הפרס** שנידש שגזרם י"ל שהוליכו כשעורה משם אכל אשדה שאבד זה קצר לא שייכא הך קולא: **מִלֵּא מענה ק'** אמה. בתוספתא דאהלות (יפ"ו) מפרש דהקן ק' אמה היינו לכל רוח: **אֲמַר ר'** יוחנן במהלך ובא ע"פ פני בורא. אכל שדה שנחרש זה קצר אפילו מהלך וזא על פני כולה לא מהימן דאין כאן אלא ספקא דרבנן שמהו הסיט ענש כשעורה ואין הכותי חושש עליה ואת"י כי היכי דזיון קצרות דמהימן דאדאורייתא דאוקימנא זכהן עומד שם ה"ג ליתני צמתינ' דמהימן אסככות ופרעות וצמהלך על פני כולה וי"ל דלא חשיבא ליה למתני' רבותא לא שמועינן דלא חיישינן לרזועה נפקא ועוד אצית הפרס דנחרש זה קצר לא מהני מהלך וזא על פני כולה כדפרישית אלא דוקא צבאד זה קצר ואת"י וצבאד גמי היכי מהני דלמא א) טמאה היא וי"ל דמיירי דנקיט תרומה ואכיל מינה כדקאמר לעיל וה"ה דנקט ולא אכיל וכגון שידוע לנו שהיא טהורה דלא הוה כותי מטמא לה:

דלמא כהן טמא הוא.

ודלמא כהן טמא הוא. ואע"ג דטמא גמי אסור לשהות צבית הקצרות דזמזיר צפרק מי שאמר (דף ז') צעי נזיר והוא צבית הקצרות מי צעי שהייה למלקות או לא וצפרק ג' מינין (שם דף זכ): אמר רב הונא נזיר שעומד צבית הקצרות והשיטו לו מתו או מת אחר מייז וטעמא לפי שמוסיף

טומאה עליו דצחצורים עושין את האחר אז הטומאה כדאמר התם כותיים לית להו הנך א) מימרות: **ובנה** אצלו ציון. צמועד קטן (דף ה'). מפיק מהכא זיון של בית הקצרות ואת"י ולר"ש דאמרי' אין קצרי עובדי כוכבים מטמאין זבאלה היכי מפיק מהכא הא אמר צמו"ק דאין מליינין אלא על טומאת אהל וי"ל מדמליינין לפי שעה זיון משום טומאת מגע ומשא אס כן לכל הפחות יש לציין צמוטמא אלא ולמאי דצעי דלימיר זבאלה על יצמתו (יבמות דף ס"א). דלר"ש ממי עובדי כוכבים לא מטמאי אפילו צמגע וזמשא נפיק ליה לר"ש זיון מדרשא אחריתי דהתם זיון דגזי גוג לאו משום טומאה אלא לנקות הארץ מן הממים ואת"י ולר"ש דדריש (שם) דאין עובדי כוכבים קרויין אדם הא כתיב וראה עשם אדם וי"ל דנקט אדם לאפוקי דס"ד דקצרו יש לעצמות זבהמה: **אֵילָרן המיפק**. מיירי זידוע שיש מת קצור שם אך שאין ידוע

תחת איזו ענף ואין כותי נאמן לומר שאינו קצור תחת ענף זה אפילו הולך תחתיו דאין ספקיד על ספק טומאה ודוקא זבמאיל ע"פ פני כולה אמר צמטון דנאמן ומת שפ"ה אילן צמטון לבית הקצרות ופעמים קוצרין שן צחנס פירש כן כיון שזריך לפרש זידוע שמת קצור שם דצספק לא היה נאמן אפילו היה מהלך על פני כולה ואע"ג דספק טומאה זברה"ר טהור הכא גזור רבנן והא דקאמר לקמן בפ"ג (דף ס"א): דסככות ופרעות לאו אהל הוא ורצנו גזרו עלייהו לאו דוקא קאמר דלאו אהל הוא דזודאי קצור שם איירי כדפי' אלא כלומר הך טומאת אהל אינה אלא מדרבנן דזברה"ר ספקו טהור אי"י הענפים

המוזדלין זה מזה רואים אותם כאילו הן סמוכות ליחשב אהל

א) כדאמר זבאלות (דף ט"ז) המיפק על הארץ רבי יהודה אומר רואין התחמוות כאילו עולות למעלה והעליות כאילו יודות למטה ואס' היו נוגעות זו בזו פולחן טפח מצילות ומולות כו': **בִּירַת הפרס**. על שם פריסה שהעצמות נפרסים צמדקס רגלים או ע"י מחרישה וזשדה שאבד זה קצר לא שייך האו טעמא וקרי ליה צפ"ק דמועד קטן (דף ה'): בית הפרס ושמה אגז דקרי בית הפרס לשדה שנחרש זה קצר קרי גס לאבד בית הפרס אי"י לשון בית הפרס על שם שפרסות רגלי אדם נמנעות מלילך שם מפני הטומאה וצפ"ק דמו"ק (דף ה'): תניא גזי בית הפרס הוא שדה שנחרש זה קצר ושאבד זה קצר ושדה זוכים ומפרש טעמא דשדה זוכים משום יאוש זעלים ומפרש שערון ט) שדה מיוזה שקרוצי המת מציאין אותו על אותו שדה ואנשי בית הקצרות זאיין לקראתו וזוכים יחד א) וכו' והראשונים חוריים לביתם ולאו נוטלין אותו ומוליכין אותו לקוצרו ואותו שדה טמא דשמא נדלדלל ומנענע מעט מעט ממנו ונפל ושכחוהו ורצינו שמואל פ'י פעמים שבני העיר מניחין אותו שם לפי שסוברין שאנשי בית הקצרות יצואו ויטלו אותו וצני בית הקצרות יצברו שאנשי העיר ויליכוהו לבית הקצרות ושאר שם ועוד פ'י' שם שדה כוכין שדה שיש זה כוכין ומניחין המת שם לפי שעה עד שיהו פנוים להוליכו לבית

הקצרות לקוצרו ופעמים ששכח שם ולא הוסיך וזהו יאוש זעלים: **בִּירַת הפרס** שנידש שגזרם י"ל שהוליכו כשעורה משם אכל אשדה שאבד זה קצר לא שייכא הך קולא: **מִלֵּא מענה ק'** אמה. בתוספתא דאהלות (יפ"ו) מפרש דהקן ק' אמה היינו לכל רוח: **אֲמַר ר'** יוחנן במהלך ובא ע"פ פני בורא. אכל שדה שנחרש זה קצר אפילו מהלך וזא על פני כולה לא מהימן דאין כאן אלא ספקא דרבנן שמהו הסיט ענש כשעורה ואין הכותי חושש עליה ואת"י כי היכי דזיון קצרות דמהימן דאדאורייתא דאוקימנא זכהן עומד שם ה"ג ליתני צמתינ' דמהימן אסככות ופרעות וצמהלך על פני כולה וי"ל דלא חשיבא ליה למתני' רבותא לא שמועינן דלא חיישינן לרזועה נפקא ועוד אצית הפרס דנחרש זה קצר לא מהני מהלך וזא על פני כולה כדפרישית אלא דוקא צבאד זה קצר ואת"י וצבאד גמי היכי מהני דלמא א) טמאה היא וי"ל דמיירי דנקיט תרומה ואכיל מינה כדקאמר לעיל וה"ה דנקט ולא אכיל וכגון שידוע לנו שהיא טהורה דלא הוה כותי מטמא לה:

הדרן עלך דם הנדה

נו.

עין משפט ונר מצוה

ל א ב מ"י פ"ג מהל' טומאת מת הלכה ז'
לא א מ"י פ"ו מהל' קרבן פסח הלכה ח'
לב ד ה מ"י פ"י מהלכו טומאת מת הלכה א:

מוסף רש"י

ובנה אצלו ציון. קימן שיש כאן ענש של מת כדי שיפרטו ממנו הולכי דרכים ועוטי טהרות (יחזקאל ט' טו). מנפח אדם בית הפרס והולך. ננפיהה ואס יש ענש כשעורה וראה ונשמת ממנו (תוגיה כה' ובע"ז ברבות ט) דכולא ספיקא משום עצמותו הא, ועצמות זלל כשר אינו מטמא זבאל, וכשמפת לפני רגלי, אס יש ענש גזול נראה מאליו וענש קטן נראה ננפיהה ואינו מטטו זרגליו (יחזקאל ט' טו). ובע"ז פסחים זב) ואס אינו מטמאו דהא אין טומאת אהל בעצמות אלא רינ גזין וזכי מיין (פסחים ובע"ז בחובות כח). וכן דיקא לנשה פתח אפסחיו ולא לאוכלי מתומה דלמליינין צמזמי בקוקס (ברכות ט"ט). בית הפרס שנידש. דלריפת רגלי מי אדם (שע"ז י' ובע"ז בחובות ט"ט ובכורות כ"ט). דמליין לקולא ואמרינן כל העצמות נכמתו לפחות מששער (בחובות ט"ט) שאי אפשר לענש כשעורה שלא יאס ידע כרגל (בכורות ט"ט) או: שדריפת הכלס שעצירתן והנא לעשות פסחו ידוקו אס ידע ועצור, אכל לאכילת תרומה לא סמיקן עלה, זיכיל להמתי, וינת הפסס מדעייסיה ולא עצמיחוס מקוס כרת דספק (פסחים צ"ב). מאה אמה. שכן שינוי שהמחרישה מולכת את עצמות המת ודלמא נעט או הסיט מהלך נו את ענש כשעורה שטמא נענע וזמשא (בחובות ט"ט).

הדרן עלך דם הנדה

תום' הרא"ש (המשך)

שהעצמות נפרסין וצפרכין במדרס רגלי אדם או ע"י המחרישה ואנ"ג דבשרה שחברו בו קצר לא שייך האי טעמא וא"י קרי ליה בית הפרס בפ"ק דמועד קטן. וי"ל דאבג שקרי לשהי (שנאבדי [שנחרש] בו קצר בית הפרס קרי ליה גמי להאי הכי א"ג לשון בית הפרס הוי על שם שפרסות רגלים נמנעין לילך שם מפני הטומאה. בפ"ק דמועד קטן (וי"ל דאבג) תניא ג' בית הפרס הן שדה שאבד בו קצר ושדה שנחרש בו קצר ושדה בזוכין ומפרש שדה בזוכים משום יאוש זעלים ושפרש בעירין שיהיה מיוחדיש שקרובי המת מביאין אותו עד אותו מקום ואנשי בית הקברות באין לקראתם וזוכים ומספדין שם ביחד והראשונים חוריים לביתם ולאו נוטלים אותו ומוליכים אותו לבית הקברות ואותו שדה טמא שמת נדלדל ותנענע ממנו מעט ונפל שם ושכחוהו. ורשב"ם פ'י פעמים שבני העיר מביאין אותו שם וסוברין שאנשי בית הקברות יטלוהו משם ובני הקברות סבורין שאנשי העיר ויליכוהו לבית הקברות ונשאר שם והוה יאוש זעלים: במהלך ובא על פני כולה. ובבבן אוכל תרומה כדלעיל. אבל בשדה שנחרש בה קצר אפי' אם מהלך על פני כולה אינו נאמן דספק הוא אם יש טומאה כלל דשמא לא נשאר עצם כשעורה שלא נחרש במחרישה וכותי לא חירש לספק טומאה: רצועה נפקא. ובאילן שמת היה ענף יוצא מן האילן ונבקע ותולה בו הטומאה. ותימה כיון שאומי מתניחין נאמנין על ציון הקבר ליתני גמי נאמנין על (הקברות) (הסככות ופרעות) ולוקמא במהלך על פני כולה וי"ל דלא חשיב ליה חרוש הך

דאימור רצועה נפקא כמו אמור לא בקאי ביצירה ובטינוף וציון שהוא מדרבנן: סליק פירקא